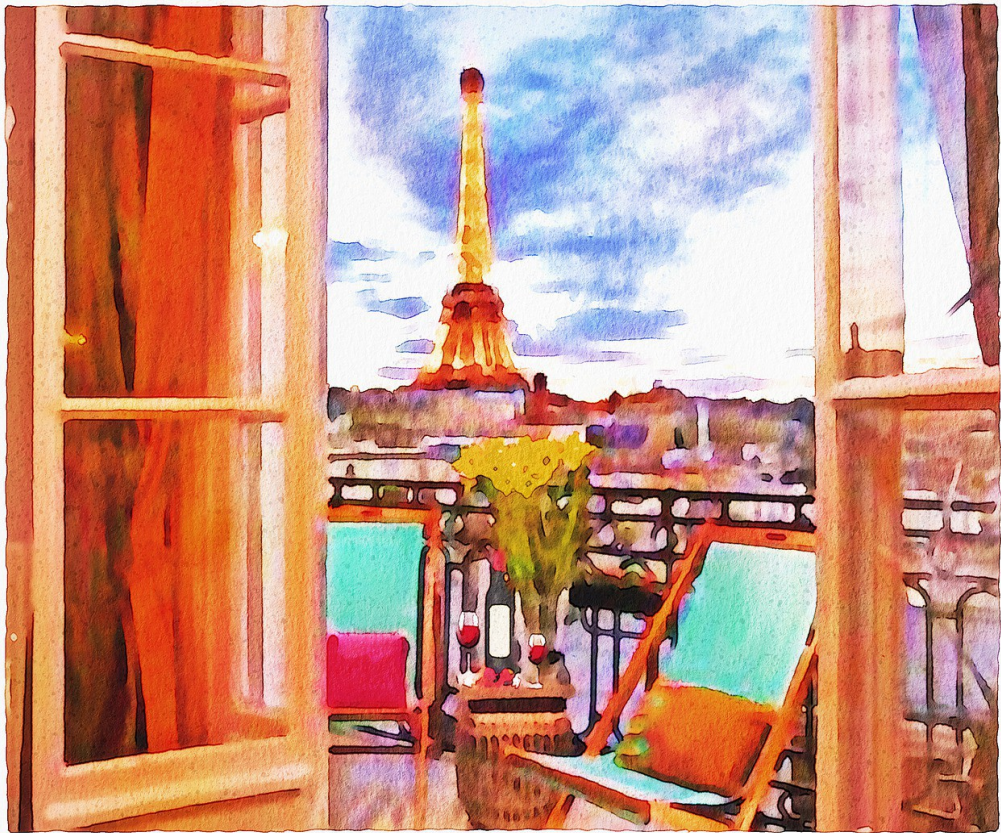

Marija Keljan

NAREĐNIK U LJUBAVI

Odlomak 1-3

www.ljubavusiframa.com

**„Crveno je boja ljubavi,
jer ženska kada hoće srećnu ljubav
ona obuče crvene gaćice,
neće crne majku mu je**m“.**

To je odgovor na pitanje koje je dao jedan od fudbalskih trenera, kad ga je reporter poslije utakmice pitao zašto se zacrvenio u licu...

Možda će ovo olakšati ženama shvatanje muške psihe...

Barem je vedro, i smjehotresno. Nekada ne želite ozbiljnog, pouzdanog, dobrog muškarca...

Možda će vam u nekoj fazi života odgovarati da što manje pametuje, a što više liči na pretka iz praistorije...

POGLAVLJE 1.

Emina se prene iz sna. Ne otvarajući oči osluškivala je. Kao da je čula neku buku. Nije se baš prijatno osjećala u tuđem stanu. Ustane i proviri kroz vrata sobe.

Neko je petljao oko ulaznih vrata. Čula je lupanje i nerazgovjetno mrmljanje. "Provalnik!" prepade se. I dalje se čulo kako pokušava da otvori vrata. Kakav je to provalnik koji deset minuta ulazi u stan?

Malo se pribere, pa jurnu brzo u kupatilo. Nije imala bolju ideju, zgrabi veliku metlu sa drvenom drškom. Ako ga raspali s ovim, možda odustane.

- Ko je to? - prišla je vratima trudeći se da zvuči "opasno".

Buka s druge strane prestade.

- Ko je, pitam? Ako ste lopov zvaću policiju...

Vrata se odjednom otvore, ona ustukne nekoliko koraka čvrsto držeći metlu. On upali svjetlo.

Visoki momak, lijepo građen, kratke kose i lijepog osmijeha je zbunjeno treptao gledajući u nju.

- Helouuu... ljepotice - otegne zadovoljno je gledajući. Pa nisam ja lopov... ja sam u svom stanu... A ko si ti? Pa ti si striptizeta!

Sporo je govorio, pa je po tome shvatila da je pijan. Ali je ušao u stan s ključem, dopre joj do svijesti.

- Striptizeta?

- Pa imaš šipku za ples!

Emina se zablenu u metlu. Ovo je njemu izgledalo kao šipka? Pa on je mrtav pijan.

- Vidi, što imaš... slatku pidžamicu. Odakle ti pidžamica striptizeto?

- Ja sam Crvenkapica - ispali čudeći se svojoj mirnoći. Imala je na sebi pretežno crvenu pidžamu sa nekim šarama.

- Ali nemaš crvenu kapicu - slatko se raspravljao.

Frfljao je pričajući i povremeno bi se zaljuljao...

- Nemaš ni ti rep.

- Jes u pravu si! Ja sam vuk a nemam repić...

hahaha...hik...

Krenuo je iznenada ravno prema njoj. Podigla je metlu i on prsima udari u nju.

- Stani! Ne prilazi - panično je vrisnula.

- Crvenkapice... kako ćemo se igrati ako ti ne priđem... - opet se slatko smješio bijelim zubima.

- Sve si krivo povezao, stani mirno, pijan si. Ja nisam striptizeta nego pospremam...

- Ko te poslao? Neko od mojih da me zafrkava? - prekinu je. Ispitivao je s velikim naporom se koncentrišući na priču. Ajde priđi bliže... nemoj sad da se vijamo po stanu... ja sam malo nacvrčan... pa da negdje ne padnem... - vrlo šarmantno je uvjeravao.

- Ne približavaj mi se! Ako sam ja Crvenkapica, moram pobjeći od vuka!

- Pa ja sam dobri vuk, vukić slatki...sam ja...hik. I biću dobar prema tebi...baš si slatka Crvenkapica...

Povlačila se prema dnevnoj sobi a on je pratio. Nije mogla da zatvori vrata, bila su dvokrilna, širom otvorena.

Barem je mogla da pobjegne preko dnevne, kroz kuhinju u hodnik, pa u spavaću. Odlučila je da se drži tog plana.

Čim je ušla u dnevnu poče da bježi, čula ga je iza sebe kako se cereka i prati je.

- Aaaaa!!! Upomoćććć! - pokušala je da zakoči na skliskom parketu jedva uspjevajući da mu pobjegne iza trosjeda.

- Opa malena, opa. Pa mi se to vatamo žestoko! - zacerekao se pijano.

- Stani životinjo! – vikala je i dalje pokušavajući da mu umakne. Da joj se nekako dočepati kuhinje...

- Ma dođi... dođi, cvjetiću moj, poklončiću moj. Ko mi te samo poslao moram ga nagraditi. I još u pidžamici moje babe.

Ona je bila s prednje strane trosjeda on iza.

- A joj... pa kome je još striptizeta došla obučena u ovakvu opremu! - laprdao je pažljivo pazeći da mu ne umakne s lijeve strane.

Panično je razmišljala šta da radi.

- Dokle ćemo ovako slatkice? - odjednom se naglo nagnuo preko kauča pruživši ruku prema njoj. Izgubi ravnotežu i skoro se sruši preko naslona.

- Mrš zvijeri! Ja sam došla spremi stan a ne tebi plesati oko šipke svinjo muška! – ustuknu ona omjerajući može li proći pokraj njega.

-Spremi stan? - treptao je zbunjeno pokušavajući shvatiti šta mu govori. Mora da mu se dobrano vrtilo u glavi. Pa zajednoo ćemo – pronade "briljantno" rješenje i zacereka se štucajući. Ali ja bi više volio kad bi ti bila slatka Crvenkapica...

Emina uzdahnu i pribra se malo, jer je bio skoro komičan. Srećom nije agresivan. Valjda će ga nekako uspjeti savladati.

- Dođi meni pa ćemo zajedno da sređujemo. Hik .. stan. Evo ja ću da te pridržavam. Kako lijepe kukiće imaš - pa zavodnički promrda svojima i skoro je nasmije. Pa da... Mirko! Mirko te poslao! - sine mu odjednom. Ovo samo njemu može pasti na pamet. I još ti je rekao da me pošteno namučiš... Ajde priznaj mi...

- Crko dabogda! Izaći ću na balkon i urlati na sav glas ne ostaviš li me na miru! Marš napolje!

- Napolje? Da nisi malo zbunjena? Pa ja sam u svom stanu.

- Nisi! Nije tvoj stan!

- Pa kako sam ušao ako je stan pogrešan?

Na to pitanje nije imala odgovor.

- Ajde maco, mjau, mjau... umiljavao se zavijajući kao mačka. Ajde malo da se mazimo... kako će nam biti lijepo. Danas prvi slobodni dan i odmah me dočekaao poklon. Da sam znao, ne bi toliko pio sa kompanjonima.

Gledala ga je i sad joj je došlo da se histerično smije.

Bio je visok i jak. Ako je dohvati nema joj spasa.

- Samo me dotakni. Ako pokušaš da me siluješ...

- Sil... jesi li ti normalna? Ja ne napadam žene, čak ni one koje bi se igrale grubljih igara...

- Pijan si i nemaš pojma šta radiš.

- Ma nemoj tako, dođi k meni... vidjećeš da sve znam. Ništa nisam zaboravio... Sam sam malo zagorio...

- Zagorio? - zbunjeno ga je gledala.

- Ne znaš šta znači zagorio? Kakva si ti plesačica...

- Ja plešem samo s metlom po stanu idiote!

- Pa zamisli da sam ja metla. Ali mnogo zgodnija metla – sav se uvijao, slatko se umiljavajući.

"C,c,c... ovaj i pijan osvaja" vrtila je glavom zabrinuto.

- Ajde Crvenkapice, moćna si, ali si prema meni ipak sitna. A odgovaraćeš mi po dimenzijama savršeno. I ja ću tebi. Ima da gorimo... dođi svom vukiću...

- Jesi li u stanju da se sjetiš kako se zoveš?

- U stanju? Pa znam kako se zovem! Hoće li još ovo dugo trajati? Ajmo u krevet pa ćemo tamo pričati – pokušao je opet.

Htio je još nešto reći, ali više nije mogao stajati naslonjen na trosjed nego je krenuo da sjedne. Kako je on krenuo na desnu stranu, ona jurnu s lijeve kroz uzak prolaz od pola metra između zida i kauča.

Uspije da se dočepa kuhinje. Nažalost, dok je pokušala da se provuče, usporila je. Stigao ju je i dovatio za pidžamu.

- Aaaaa! Ostavi me! – vrištala je.

Sad je već uspio snažnim rukama da je obuhvati oko struka. Mlatila je nogama po vazduhu otimajući se.

Smijao se. Iako pijan uspio je ostati na nogama.

- Slušaj dođi sebi! Ja nisam trbušna plesačica! Ja sam spremačica. Kad te moj muž dovati...

- Imaš muža? E da znaš, to ti ne vjerujem.

Dok je to govorio osjetila je njegov dah pun alkohola na svom vratu. Začuđujuće nježno osjetila je dva poljupca i kako je zastenjao.

- Možemo li sad nježno da se volimo? Sutra ćemo se igrati čega god hoćeš – upita svilenim mekim glasom umiljavajući se kao beba.

To je toliko zaprepasti da se prestala otimati.

Okrenula je glavu i pogledala ga u lice. Nježno joj se smješio dlanom joj dodirnuvši obraz i uhvativši pramen kose.

Zinula je i nije mogla da se pomjeri.

Uzdahnuo je nekako teško. Izgledalo je kao da mu se spava.

- Dobro... pristajem. Idemo u sobu – zapanji samu sebe.

On je lagano pusti. Stajala je potpuno slobodno ispred njega. Pružio joj je ruku da ga povede. Ona je prihvati.

- Ajmo – doda pitomo kao medved. I krenu za njom držeći je za ruku.

Srce joj je lupalo kao ludo. U stanu su bile tri sobe. Ona krenu prema posljednjoj. Ključ je bio izvana. Gurnuće ga unutra i onda zaključati.

- Ne, ne tamo. To je tetkina soba. Moja je lijevo. Mirno je povuče za ruku i usmjeri prema sobi. Nije imala kud. Uđe ispred njega i okrenu se. Udariće ga među noge nema druge. Pa ko je da je. Kad se okrenula on je žmirkao i malo se ljuljao.

- Je li to tebi muka? Još ćeš mi se isповraćati – mrmljala je sebi u bradu.

- Malo, ma biću dobro ako me budeš malo mazila... – opet se umiljavao.

- Dobro, hoću – mirno pristade. Ajde ti sjedni na krevet... da te skinemo.

- Lakše mi je ovako - odjednom uhvati svoju majicu i za sekund je skinu preko glav malo se ljuljajući.

Jao! Sad će da joj se skine. Šta sad? Ukazaše se lijepe grudi prekrivene maljama i ogrlica koju je nosio.

- Hoćeš ti da mi skineš ostatak? – mazno je dotaknu.

Sva se strese od tog predenja.

- Hoću, ali moraš sjesti. Kako da te skinem, pašćeš mi.

- A malo da se mazimo dok me ne skineš – odjednom je čeličnom rukom privuče sebi. Srce joj se uzlupalo kao tiću u krletci kad iz kaveza ugleda mačku.

Privuče je sebi i pokuša da je poljubi.

- Joj što bazdiš kao bure! Onesvjestiću se! - izlanu.

- Oprosti – izvinjavajuće reče. Popraviću...

I spusti usne na njen vrat, zagrlivši je čvrsto objema rukama i skoro je odigavši od zemlje. Ljubio je laganim poljupcima sve više krećući prema grudima.

"Kako li ljubi trijezan, kad ovako ljubi pijan? Ma luda žena osvjesti se!" Trgnu se. Mora ga nekako oboriti u krevet. Kako da izleti van u pidžami? Na ovoj sobi nije bilo ključa. Ili kupatilo ili soba u kojoj je spavala, morala je da izabere.

On je lagano pusti i nježno je uhvati za prste zovući je prema krevetu.

Oprezno pođe za njim.

Sjeo je, a onda se strovali na krevet dok su mu noge bile na podu.

- Čekaj, skinuću ti cipele.
- Hoćeš? Hvala... - promrmljao je.
- Jesi li? - pokušao je da vidi šta toliko dugo radi.
- Evo skidam ti i čarape.
- Nisam zamišljao da ćeš me skidati kao da si mi majka... - nasmijao se.

Još je bio budan. Sve teže je otvarao oči ali je bio budan.

- Namjesti se sad cijeli na krevetu. Povuci se prema jastuku.

- Ne, čekaj! Prvo da skinem pantalone... - pokušao je da ustane.

"Neće valjda"... ona razgorači oči.

Ali nije uspio srećom. Pokušao je da se uspravi u sjedeći položaj dva, tri, puta ali je odustao. Trajalo je to bar dva minuta.

- Namjesti se ti na krevetu, to ću ja.

- Ajde se sad ti namjesti... - zvao ju je.

- Hoću, samo da se odem u kupatilo... brzo ću ja.

- Dobro, čekaću te... - sanjivo promrmlja.

Naravno, on je zaspao a ona je izašla nakon desetak minuta iz kupatila. Pokrila ga je i sa čuđenjem shvatila da se i nije toliko preplašila. Jeste, na početku, i kad ju je u kuhinji dovatio, ali je shvatila da je po prirodi pažljiv i nježan. Čak i pijan pazio je na svoje postupke.

Šta sad da radi? Gdje će u gluvo doba noći, nema busa, nema dovoljno para za taksi... Iznenadivši i samu sebe, odluči da se zaključa u malu sobu i tu prenoći.

POGLAVLJE 2.

Namjestila je alarm za šest časova. Jedva je uspjela zaspati. A i onda se svako malo budila i vrtila u krevetu. Iz njegove sobe se ništa nije čulo.

Čim je ustala, na prstima se prišunjala do vrata. Mirno je spavao. Odahnula je. U sobi je bilo dosta svjetlo, jer su roletne ostale podignute. Otvorila je širom prozor. Osjećao se miris alkohola i duvana.

Visok, jak, fino obrijan, sa jakim obrvama, četvrtastom vilicom, lijepim bijelim zubima. Spavao je skoro nepomično kako ga je ostavila. Ruke su mu bile na stomaku, savio je noge u koljenu i tako u pantalonama, bez majice i čarapa mirno i duboko disao.

Uzdahnula je vrteći glavom. Sinoć se dobro uplašila. Sad joj je sve izgledalo smiješno. Ostavila ga je da spava i nastavila da sređuje što joj je ostalo od sinoć.

U devet je bila gotova. Istuširala bi se, ali je zbog njega odustala od toga.

Opet je provirila ali je on i dalje spavao sad razbacavši ruke i noge koliko je dug i širok. Šta sad da radi? Da ode? Kako da ode, mora sačekati Zoricu da joj plati... Tako su se dogovorile. A šta će žena reći kad vidi njega?

Odlučila da ga pokuša probuditi. A šta da mu kaže? Ako se ničega ne bude sjećao reći će mu da je ona došla jutros.

- Momak...momak... čuješ li me? - nije se pomjerao niti reagovao.

I dalje je ravnomjerno disao. Malo ga je prodrimala za ruku. Ništa. "Uh, zaspao je kao medvjed! Pijani medvjed."

- Alo probudi se! – opet ga prodrma držeći ga prstima za bradu. Jedva da je reagovao. Ajde više budi se! - ruka joj poleti i opali mu lagani šamar.

"Šta je ovo? I mene spopalo ludilo..." Al' joj se svidjelo.

Opali mu opet šamar sa uživanjem, ali ovaj put ciljano i precizno po obrazu. "Hahaha... ja nisam normalna" čudila se sama sebi.

Dok je smišljala šta dalje, tako nagnuta nad njega, on iznenada otvori oči i ščepa je za ruku. Opet je osjetila paniku kao sinoć.

- Ko si ti? - jedva je držao oči otvorene. Smetala mu je svjetlost.

- Striptizeta Violeta - izlanu prije nego što je razmislila. Odjednom joj je proradila ljutnja.

- Ha?

- Ne sjećaš me se? Striptizeta od sinoć. U odjeći Crvenkapice ... Čekam da se probudiš i da mi platiš.

- Pokupio sam striptizetu? Ne sjećam se. Nema veze, izvini. Puko sam izgleda, tu negdje ćeš naći novčanik... Ja se ne sjećam da si došla sa mnom taksijem.

- I nisam, zvao si hotlajn. Pričala sam ti bezobrazne priče, onda si me pozvao u stan.

- Uh, majku mu, zar sam bio toliko pijan da se toga ne sjećam. Sjećam se da smo se malo jurili po stanu... jesmo li? To si bila ti?

- Jesmo, jesmo. I to ne malo...

- Ti si OK djevojka. Malo mi je neugodno.

Onda je pogledao oko sebe. Nije imao majicu, ali je bio u pantalonama. Bez čarapa. Pa ko zna, možda je bio pijan pa nisu do kraja... Nije djevojka kriva za to.

- Dužan si mi 200 evra.

- Dobro. Izvini, ne sjećam se ničega. Ne znam koliko para još ima, sinoć sam častio društvo. Ako nema dovoljno... Gdje mi je jakna? Tamo su mi pare...

Uzela je mirno jaknu sa stolice. Sinoć je bacio u hodniku, pored torbe, a ona je jutros stavila na stolicu u sobi. Našla je novčanik u džepu.

- Ima, ima – umirila ga je otvarajući novčanik bez imalo grižnje savjesti. Unutra je bilo nekih nepoznatih para sa arapskim ili kineskim ili nekim sličnim natpisima. I dolara i eura... Evo ja sam uzela dvjesta evra.

- Uzmi više ako ima. Nisam bio baš neko društvo...
- Dosta je dvjesta. Sad će doći spremačica pa će ti donijeti kafu.
- Imamo spremačicu?
- Idem ja.
- Važi. Zdravo. Oprosti još jednom ako nešto nije bilo u redu – izvinjavao se.

Otišla je u kuhinju stavila kecelju, naočale, kosu skupila šnalom i podvezala maramom. Da vidimo šta će reći...

Napravila mu je bućkuriš za trežnjenje s jajima i kafu. Onda je nakon dvadesetak minuta opet pokucala na vrata.

- Da? - muklo se javio slabim glasom.
- Kafa gospodine - mirno je ušla i prišla noćnom ormariću.
- Hvala... - nije odmah reagovao. Ali kad se sagnula da spusti tacnu, izbečio je oči. Otvarao je usta da nešto kaže... ali nikako da prozbori.

- Pa ti si... ti si...
- Kažite?
- Pa zar ti nisi...
- Ne razumjem Vas.
- Pa ti si striptizeta Violeta!
- Šta sam?! Ne gospodine, ja sam Kostadinka. Vaša spremačica – objašnjavala mu je, "kao" čudeći se šta priča.
- Kostadinka? - zinuo je.
- Aha. Evo vam ovaj koktel da dođete sebi i kafa. Rekla mi Vaša djevojka da spremim.
- Ma kakav koktel, neću to. Dobro mi je.
- Kako želite...Meni se čini da nije. Čim mislite da sam ja striptizeta. Gdje bi ja to?!
- Djevojka? Jesi li ti to rekla da si vidjela neku djevojku? - dođe mu do mozga napokon informacija.
- Pa da, izlazila je kad sam ja došla na posao.

Krenuo je da ustane naglo a onda se namršti od bola u glavi.

- Gospodine, ja sam stan sredila. Sad bi da pođem... treba da mi platite.

- I tebi? Dobro, vidi tu je novčanik na stoliću. Uzmi sama.

Uzela je opet novčanik.

- Ovdje su sve neki strani novci, gospodine.

- Pa? Ne odgovara ti? Daj meni da vidim šta je ostalo.

- Pa ima pedeset dolara! Ima sitno eura...

- Je li ti dosta pedeset dolara?

- Previše gospodine.

- Ma nema veze. Uzmi.

- Hvala gospodine. Idem ja sada, ako vam ne trebam. Još ću vam ostaviti doručak.

Otišla je, a on ustade na jedvite jade. Dovukao se do kupatila, istuširao, jedva stojeći od glavobolje. Voda ga je razbudila i osvježila.

U hodniku ugleda torbu na podu. Otvorena. Maloprije nije bila tu. On se sagnu i prstom pročeprka po njoj.

Odjednom ugleda nešto poznato. Uhvati i izvuče. Pidžama! Sjećao se te pidžame. Crvenkapica... Pokušao je da poveže šta se događa... Ma to ona njega zafrkava gadno... "E sad ćeš da mi platiš Kostadinka..."

Uze pidžamu i uputi se prema kuhinji. Ona je postavljala sto. On sakri pidžamu iza leđa. Zastade kad ga ugleda. Bio je bez majice, pa se malo zacrveni.

- Izvolite? – malo oklijevajuće reče.

- Kostadinka... čija je ovo pidžama?

- Pidžama? Ne znam gospodine. Ja sam ponijela da je operem. Možda je gospođa Zorica imala goste.

- Tetka?

- Zorica Vam je tetka? - napokon uspije ustanoviti kako je dospio u stan.

Nije bio siguran da li mu mulja.

Ako je lagala, lagala je dobro. Kosa! Sad joj je bila skupljena. Sjećao se guste duge kose i kako joj je srce divlje tuklo. Priđe odlučno k njoj i tako ukočenoj skinu plastičnu štikaljku i raspusti joj kosu. Ona zinu izbezumljeno.

- Šta to radite? – jedva promuca.

- E pa Kostadinka ... koštala si me 200 evra i 50 dolara a mislim da mi nisi pružila uslugu!

Zgrabi je oko bokova i prebaci preko ramena kao da je lutka.

S njom, tako izbezumljenom, krene prema hodniku. Počela se otimati.

- Ma šta radite! Pustite me! Još ste pijani!

- Sinoć sam bio, ali sad nisam na tvoju žalost.

- Spusti me odmah - otimala se - ili si gotov! - promrsila je kroz zube ljutito.

- Šta ćeš da mi uradiš?

- Nemaš pojma životinjo šta ću da ti radim! Iščupaću ti srce zubima samo me dotakni!

- Opa! Vatra! Iako sam puno toga zaboravio, ta vatra mi je ostala u sjećanju...

Već su stigli u njegovu sobu. On je baci ko komad drveta na krevet. Odskočila je pola metra u vazduh. Pokušala je da ustane ali se on nađe iznad nje. Sad joj nije bilo spasa.

Poklopio ju je i mirovao. Samo ju je gledao u lice.

Osjetila je da je toliko ljuta da to nije mogla opisati. Strah je nestao. Sad je bila spremna da sredi ona njega.

- Pa? Šta ćemo? Gledaćemo se? - umirila se i gledala ga pogledom koji ubija.

- Nećemo - mirno reče i okrenu se s njom tako da je sad ona bila gore.

"Šta mu sad ovo znači?" Dok je o tome razmišljala on je obuhvati rukom oko vrata i povuče joj glavu prema svojoj. Tako tačno i precizno da su za sekundu njegove usne bile na njenim. Nije joj dozvoljavao da im se usne razdvoje. Sva se ukočila.

I onda je opet pokazao nevjerovatnu nježnost kao sinoć... "Blago onoj kojoj pripadne ako je ovako nježan" prođe joj kroz glavu...

Zaboravila je da treba iskoristiti priliku Bila je praktično slobodna da ode. Držao je samo jednu ruku na njenom obrazu nježno ga milujući. Drugom je stavio njenu ruku na svoja prsa i pomjerao je lagano. Govorio joj je da želi da ga miluje.

- Alo, ima li koga? Emina?

Oboje prestadoše disati! Pogledali su se iznenađeno. Ležala je na njemu, i skoro ga milovala po grudima.

Skoči kao oparena, izleti iz sobe, i jurnu u dnevnu.

- Evo me Zorice! Taman se spreman da pođem. Došao je Vaš nećak jutros - rekla je naglas da je on čuje. Otišao je da spava.

- Stigao je već? Pa ja sam ga očekivala večeras!

- Idem ja sada.

-Čekaj dijete! Koliko sam ti dužna?

- Ne brinite, nećak je to regulisao.

- Dobro onda, ja ću da doručkujem dok se on ne probudi.

Otišla je u hodnik i zatekla njega kako sluša pored odškrnutih vrata.

- Rekla sam da ste stigli jutros. I da spavate.

On ju je gledao i pokušao da nešto kaže, ali ona mu brzo zatvori vrata ispred nosa.

Zgrabila je torbu, i kad je već bila kod vrata, sjeti se... Brzo se vrati, i u fioku ormarića u predsoblju, ostavi onih 200 evra. 50 dolara je zaradila i njih zadrži.

POGLAVLJE 3.

- Gdje si ti mala? Smucaš se, smucaš... - baba se pojavi u hodniku nepovjerljivo je gledajući kad je ušla u stan.
- Dobro jutro bako... ne smucam se, radila sam.
- Dođi ovamo! Nema te cijelu noć! - ljutila se baba na Eminu.
- Prespavala sam kod žene kojoj čistim stan, Zorice.
- Zorice? Samo da nije neki Zoran... Jesi li cijelu noć spremala? Tako se izgleda nakon spremanja stana?
- Baba! Dosta više ispitivanja, pusti me da jedem! Moram na faks. Krepana sam od umora.
- To vidim... Da ti nisi nešto drugo umjesto metle držala u rukama... I koliko si zaradila za to spremanje?
- Joj babaaa! Gora si od inspektora. Idi tamo gledaj serije! - eksplodirala je Emina.

U stanu niko nije mogao normalno da priča jer je baba slabije čula, a po cijeli dan je puštala narodnjake i serije.

- Je li se tata javio?

- I on se izgubio kao i ti... da nije i on nekoj čistio stan... - i sina od 55 godina, po činu pukovnika, je propitivala ko inspektor.

- Juče mi je rekao da mu nisu dali slobodno...

- Ko zna kud se vas dvoje smucate, nikad vas nema kući – nije se dala uvjeriti.

Pet dana nakon susreta u stanu, pozvali su je sa prijavnice, dok je imala predavanja, i rekli da je traži neko vojno lice. Nije mogla da shvati ko bi nju mogao da traži na fakultetu. Prije pola časa se čula s ocem.

Silazeći stepenicama, ugleda nekog visokog momka u vojnoj uniformi kako mirno čeka. I on je čuo da neko silazi, pa se okrenuo i podigao pogled prema njoj...

Zastala je u mjestu. Sve je eksplodiralo u njoj.

Prvi put ga je vidjela trijeznog na danjem svjetlu, i to u vojnoj uniformi. Jedinica za mirovne operacije.

Sad je sve imalo smisla. Uzdahnula je sklopivši oči. Samo što nije glasno zaplakala. Pa zar cijeli život to da je prati...

- Opet ti! - Stala je ispred njega dok joj je stotinu vatri frcalo iz očiju. Bilo mu je odmah jasno da nije dobrodošao.

- Pa zdravo... Emina - osmjehnuo se svojim šarmantnim bijelim zubima. Nemoj odmah da pobjegneš... Jako je teško doći do tebe – pogled mu je govorio da, gledajući nju, misli o onoj noći.

- Vojnik si - prekinula je njegovo „obrađivanje“.

- Jesam...

- Ne razgovaram sa licima u uniformi - odreže kratko.

- Zašto? - čudio se.

- Zato što mi vas je dosta – ladno mu saopšti i okrenu mu leđa, uputivši se natrag prema amfiteatru.

- Stani malo! - požuri za njom i uhvati je blago za mišicu. Nismo se ni upoznali...

- Ni nećemo! - nastala joj je konfuzija u glavi od njegove blizine i dodira.

- Moramo raščistiti onaj nesporazum... - nije bilo ni mjesto, ni vrijeme, da se raspravlja s njom. Ipak, nije htio da odustane...

- Koji nesporazum? - gledala ga je širom otvorenih očiju upozoravajući ga da se pomjeri od nje. Opet je osjetila onaj nemir od njegove blizine kao one noći u stanu.

- Moram da ti se izvinim, poslije sam shvatio da sam te prepao... Iako si me dobro sredila... - nasmiješio se veselo.

Dok su se gledali, sjetili su se i drugih „detalja“. Njemu oči potamne od tih sjećanja a ona svoje razgorači shvativši šta mu je na pameti. On se ipak sabere, pogledavši je opet izvinjavajuće.

- Emina... ili Kostadinka ... je li nam to šifra? – šaljivo reče.

- Možda moja, ako počnem pružati određene usluge. A tvoja je, koliko se sjećam, zapržen...
- Zapržen? Da nije bilo zagorio?
- Svejedno...
- Meni se čini da si u pravu. Izgleda da ćeš mi ti dobro zapržiti, jer ne mogu da ne mislim na tebe.
- Što ne bi mogao? Pa djeliš pare ko da si ih našao na ulici. I bez njih će se lako upečati na tebe.
- Ne radim to obično. Mislio sam da se društvo našalilo sa mnom...
- Pa na brzom biranju imaju striptizete? Imaš zanimljivo društvo. Puni para, bez mozga, bahati i glupi.
- Mlada si, a tako stroga.
- Otac mi je vojno lice, zato, ne približavaj mi se. Znam ja vas više nego dobro...
- Baš nas ne voliš.
- Nije čudo, kakva je današnja vojska. Izgleda ko dobrovoljno vatrogasno društvo iz češkog filma.

- Dobro, dolazim po tebe u civilu, ali za dva dana važi? Sad moram na put.

- Ne važi. I onda ćeš biti čovjek koji jedva sastavi kući tri mjeseca – rekla je kratko.

- Ne mogu prihvatiti tvoje odbijanje... fali mi moja Crvenkapica – nagne se glavom bliže njenom licu milujući je očima. Za ostalo ćemo se dogovoriti...

- Čuješ li ti šta sam ti rekla?

- Studentkinja si? Tetka mi to nije rekla ono jutro. Tek juče sam saznao da ti je pospremanje dodatni posao. Jedva sam saznao kako se prezivaš i na kom si fakultetu.

- Uzalud ti trud „vuče“, nisi me trebao tražiti.

- „Vuče“? - čudio se.

Emina se ugrize za usnu kad shvati da se možda ne sjeća šta je lupetao one noći.

- Eminice... izgleda meni da si i ti dosta toga „zapamtila“ one noći – slavodobitno se nasmješio.

Okrenula se da pođe, smatrajući da je priča završena.

Dok je išla hodnikom telefon joj zazvoni. Zastade da odgovori. Nepoznat broj.

- Alo...

- Ja sam...

Ona se ljutito okrenu.

- To je moj broj telefona. Zvaću te. Nisam htio da te nakon svega prvo zovem telefonom, nego lično da te vidim i da ti se izvinim. Pošto si tvrdoglava, ne bi ni pričala sa mnom... Zvaću te ponovo da na miru porazgovaramo. Ako mi se ne javiš tužiću te tetki.

- Molim? I šta ćeš joj reći? Da si me pijan jurio po stanu?

- Ne. Reći ću da mi se sviđaš, i da te obradi.

- Obradi? Kako bi to izvela?

- Tetka me voli, ima da te davi i smara dok ne popustiš... A kako ćeš odbiti onako dobru ženu. Hoćeš da ti dolazi tri puta dnevno i da ti priča o mojim kvalitetama.

- Samo neka proba. Znam ja tvoje kvalitete.

- Ne znaš sve...
- Tako će i ostati...
- Možemo li negdje da izađemo i na miru da popričamo? Sad idem dva dana na put. Poslije moram da idem kod roditelja. Ali nemam namjeru da krenem dok ne pristaneš da razgovaramo.
- O čemu da razgovaramo?
- Snaći ćemo se.
- To me i brine. Nije tebi do razgovora. Gdje bi me vodio? Negdje gdje ima šipka? Da igram oko nje dok razgovaramo?
- Hoćeš li da budemo u stanu?
- Sami? Ni slučajno!
- Pa kad sam zaspao nisi otišla...
- Kako da te ostavim onakvog, mogao si se ugušiti u povraćki... Jesi li pronašao pare? - sjeti se da pita.
- Pare? - nije mu bilo jasno.

- Vratila ti striptizeta Violeta 200 evra. Naći ćeš ih u fioci kod čiviluka.

- Vratila si? Zašto? Zaslužila si ih, nikad mi u životu nije bilo onako lijepo.

- Zato što još nisam otvorila „obrt“ te vrste pa da mi neko plaća! - iznervirala se.

Ušla je u amfiteatar ostavivši njega pred vratima.

Kako se samo usudio da je potraži! I još bi da priča! Ipak se definitivno nešto dogodilo i njoj to veče. Da je bio trijezan nikad se ne bi na takvog osvrnula. Vjerovatno ni on na nju.

Čovjekova priroda se najbolje vidi u trenucima slabosti. On je bio pijan, ali toliko nježan, pažljiv i iskren. Neki su bili nepodnošljivi i kad su trijezni, a s njim onakvim mogla je uživati cijelo veče da su okolnosti bile drugačije.

Dva stranca u trenucima slabosti. Mogao je on nju da iskoristi, ali i ona njega. Umjesto toga, tako ranjivi su se jako dobro razumjeli... Još kad bi se sjetila njega bez majice i poljubaca...

"Ništa neobično, novi događaj, uz to neobičan, pa me zato zaokuplja" tješila je sebe zbog razmišljanja o njemu. Ipak su protekli dani dali novu dimenziju njenom životu.

Samo mu nije znala ime. Morala je čekati da je Zorica opet pozove, da bi to saznala. Popustila je pred sobom želeći barem da mu zna ime. Možda i prezime. Da ga vidi na društvenim mrežama barem.

Prije tri mjeseca prekinula je s momkom. Ispočetka im je veza krenula dobro, ali malo po malo sve više je teret padao na nju. Jedne večeri joj je pukao film. Kiša je padala, umorna i promrzla, zvala ga je da dođe po nju. U glasu mu je osjetila oklijevanje, kao da joj je rekao "kud baš sada", a bio je sa prijateljima. Vjerovatno su pratili neki sport u kafiću.

Bilo joj je dosta što je morala da preuzme od malena majčine obaveze, sad je još trebalo da dadilja i neku lijenčinu.

Naravno, njemu nije bilo jasno u čemu je problem.

Dolazio je nekoliko puta nagovarajući je da se predomisli. Bila je sve bliže odluci da ljubavni život ostavi za neka bolja vremena. Ako uopšte dođu.

Dva dana kasnije, ugledala je neki vojni džip na parkingu ispred zgrade. Srce joj se uzlupa. Ali iz auta izađe starije vojno lice.

Vojska i uniforme su joj bile bolna tačka. Cijeli život je sa ocem vojnikom proživljavala sve nesreće koje su zadesile naše prostore.

Otac i majka su se upoznali u Mostaru. Zato je ona dobila ime po Šantićevoj Emi. Već tada se naslućivalo da stvari ne idu u dobrom smjeru.

Iako je mladi par odlučio da se bori za svoju ljubav, sve je bilo protiv njih... Majčini roditelji i rodbina su bili protiv da se uda za vojno lice, još različite vjere.

Brat je bio stariji od Emine šest godina. Ona se nije ni rodila kad su započele njihove nevolje...

POGLAVLJE 4.

- Zabava je ovdje? - upita Emina iznenađeno, kad je kombi stao ispred ogromne kuće.

Spomenka i muž su imali catering agenciju. Prije toga je žena radila kao kuvarica u poznatom hotelu.

Radnica im se razboljela pa im je trebala zamjena. Eminu im je preporučila Zaga-Zagorka, koja joj je često nalazila poslove (posao kod Zorice je isto dobila preko nje).

Uvjerila ju je da ne treba brinuti, da će se snaći. Obećali su joj 100 evra za večeras. Pa je pristala. Određeno je da će ona biti u kuhinji, a njih troje i dva konobara će posluživati goste.

- Nisam ni ja znala da su toliko bogati... – iznenadila se i Spomenka. Zagorka je spominjala da su radili u inostranstvu.

- E sirotinjo... i Bogu si teška - uzdahnula je Emina. Koje je moj otac jade vidio, a jedva dobije 700 evra mjesečno.

Napokon se kapija otvorila, pa su ušli. Kuća je bila izgrađena u obliku polegnutog slova H, ko dvorac u engleskim filmovima sa pošljunčanim okruglim prilazom ispred ulaznih vrata. Vertikalni, uži dio, što je spajao prednju i stražnju strane kuće bio je većinom u staklu, okružen zelenilom. Kuhinja i pomoćne prostorije su imale svoj posebni ulaz.

U hodniku, obloženim mramorom, Emina sretne plavokosu djevojku.

- Dobar dan... - pozdravi je.

Međutim, ne dobi nikakav odgovor. Samo je prošla pored nje kao pored zida, sa slušalicama u ušima. Kako je bila obučena i namirisana, vjerovatno je pripadala porodici, pa se nije osvrkala na posluđu.

Spomenka je stigla za njom, i uputila je na lijeva vrata. Kuhinja je bila ogromna, sa vratima na svim zidovima, kao da su u nekom manjem hotelu.

Unijeli su opremu, hranu, sve potrebno.

Obećala je sebi da više neće raditi catering, da se ne bi nervirala kad vidi ovako nešto.

- Emina, dođi da vidiš dvoranu i zimsku baštu, stolovi su postavljeni, da vidimo gdje ćemo šta stavljati – zvala je Spomenka.

Kroz dvokrilna vrata su izašli u drugi hodnik, koji je vodio do velike dvorane, visoke barem pet-šest metara, i uređene „boli glava“.

- Šta li ovaj radi... ovo još nisam vidjela – komentarisala je Spomenka tiho.

Emina se vratila u kuhinju, raspoređujući kako su je podučili. Stavljala je tacne i kutije na sto uz prozor. Kuvarica i pomoćnica koje su radile u kući još nisu stigle, pa je bila sama. Odjednom se muška glava pojavi na prozoru, držeći se za rešetke od kovanog gvožđa.

- Aaa! - Emina vrisnu od iznenađenja. Kako se pojavio, tako samo nestade. Nije mu uspjela vidjeti lice, jer je na prozoru bilo mliječno staklo.

Ona je čistila stanove većini normalnih familija, neki su bili dobrostojeći, ali nije ni sa kim imala problema.

Začuje neko grebanje. Nije joj bilo jasno otkuda dolazi.

- Mjauu... mjauuu...

- Mici, mici... gdje li si... Maco, macice... - saginjala se i gledala pod stolovima i kuhinjskim namještajem. Možda je kućna mačka, a možda je ušla izvana, pa će se ljutiti kad je vide u kuhinji.

- Mac, mac... - pokušala je da je namami.

Začuje šum s lijeve strane i ugleda par nogu u crnim pantalonama, kako joj se približavaju.

- Ko to mene zove... Evo me... mac, mac ljepotice moja.

Kad je začula poznat glas, samo što ne pade na „pozadinu“ u pokušaju da se uspravi.

- Helouuu... Crvenkapice... evo tvoje mace...

Smješкао se, gledajući je tako zbunjenu, dok se pokušala održati na nogama.

-Ti! Odakle se stvori?! Nevjerovatno! - eksplodirala je.

Obučen po posljednjoj modi, crna majica, crne pantalone, sportski model, sve skrojeno da pokaže njegovu zgodnu figuru. Plavo-smeđa kosa i oči su se savršeno uklopili sa garderobom.

- Nisi mi se obradovala? Ne sviđam ti se?

- Ko da ti se obraduje? Na čelu ti samo fali natpis nevolja!

- Nemoj tako...Vidiš kako smo se opet sreli, ovo je sudbina namjestila. Jesi li ponijela odjeću Crvenkapice? Možemo se opet večeras igrati. Mnogo si hrabrija kad sam pijan, i slobodnija...

- Čuješ šta te pitam! Kako si dospio ovdje? - nije mogla doći sebi.

Sva je drhtala, osjećanja su joj se mješala. Nije bilo dovoljno što je stalno mislila o njemu, nego sad i ovo.

- Tu sam s društvom, biću na zabavi. Ti radiš s ovima iz keteringa? – smješкао se gledajući je.

- Ovi bogataši su ti drugovi? Nije čudo što imaju striptizete na brzom biranju!

- Vidiš ti kako mi naletimo jedno na drugo... Lijepo ti stoji i ta uniformica... kako si slatka! Ko učenica domaćičke škole, hahaha... - mjerio je od glave do pete. Opet si svezala kosu... Mogli bi kasnije da odemo ja i ti negdje, da popričamo... dok se oni zabavljaju.

- Odmah sam poželila provod s tobom čim sam te vidjela – ironično mu odvrati.

- Stvarno? I ja sam jedva čekao da te vidim. Stalno mislim o tebi.

- Koga konkretno poznaješ ovdje? Da nisi upao nepozvan? - nije se obazirala na njegove čežnjive poglede.

- Pa... gazdinu familiju.

- Emina... pripremi mi... - vrata se otvore, Spomenka zastade vidjevši njih dvoje. Trebate nešto? - upita ga.

- Ništa hvala, samo vi radite. Pričam s Eminom.

- Poznajete se?

- Od ranije...

Spomenki odmah pade na pamet ideja kako bi oni mogli da se poznaju.

- Kicoš je Zoričin nećak, srela sam ga kod nje - morala je objasniti ženi.

- Kicoš? - zinula je žena čuvši kako ga oslovljava.

- Vidite kako me časti - smješio se on, dobro se zabavljajući.

- Nije se predstavio! - nervozno odreže Emina, okrenuvši se stolu da nastavi s poslom.

- E pa da si prije htjela da me saslušáš... Ognjen, to mi je ime.

- Radite ovdje ili ste pozvani na zabavu? - ispitivala je Spomenka.

- Nee... rodbina mi ima zabavu, ja sam vojno lice.

- Ko je tebe primio u vojsku... - zavrnila je očima.

- Tamo sam završio po kazni... bilo je zatvor ili vojska.

Zbunjeno ga je pogledala. Njihov razgovor prekidoše konobari tražeći Spomenku.

- Treba mi i Emina tamo – objasni mu Spomenka izvinjavajući se.

- Ako mogu i ja da pomognem...

- Možeš! Izgubi se u nepoznatom smjeru! - prasne Emina.

Pogledao ju je s tako nestašnim osmjehom, da je podivljala. Prolazeći pored nje malo se sagnuo i u prolazu joj tiho šapnuo „njami, njami“, tako vješto da drugi nisu ni registrovali šta se dešava.

- Ne dolazi više u kuhinju! Nestani! - tiho mu je uzvratila.

- Kostadinka... - „slatko“ je oslovi i to naglas.

Samo što nije tacnu zavijarila za njim.

- Zašto te zove Kostadinka? - čudila se Spomenka.

- Zato što su mu samo u glavi striptizete! - bijesno joj izleti dok je slagala kolače.

- Pa možda mu se sviđaš.

- Ih, grliće on onaj jonski stub na sredini dnevne sobe, pričekaj još dva časa. Ko zna šta nas noćas čeka - uzdahnula je.

Ali se nije plašila. Bila je spremna da bandu bogatašku patosira, veže i gurne u podrum. Na mjesec dana.

- Ma neće biti problema, starijih ima pedesetak, a mladih oko dvadesetak. Neće smjeti od starijih.

- Ne znaš ti ovu ludu glavu...

Imali su toliko posla, da nije mogla razmišljati o njemu mada se osvrkala ne bi li ga ugledala opet. Posumnjala je da ovo nije slučajno. Poremetio ju je totalno.

Sve više gostiju je pristizalo. Oni su funkcionisali savršeno. Emina je bila impresionirana. Spomenka je obavijestila da su domaćini u dvorani.

- Još si tu? - provirio je kroz vrata. Izgleda, da se skrivaš - pojavi se opet iznenada.

Zgrabi skupu tavu, ubitačno ga gledajući preko dva metra širokog kuhinjskog otoka. Držala je tavu i gledala kako mu stoji večernje odijelo.

Presvukao se, nije znala je li mu bolje stoji ovo večernje odijelo ili ona sportska varijanta.

- Ooo... moja slatkooka je ljuta... - uzeo je mini sendvič s tacne. Šta bi domaćini rekli kad bi me raspalila tim tiganjem?

- Vjerovatno bi mi aplaudirali.

- Hahaha! Ima i toga... - potvrdi on i začudi je.

- Tako si omiljen? Kojemu od tvojih pajtosa je otac vlasnik kuće?

- Oćeš da ga upoznaš, dovešću ga...

- Sačuvaj Bože, dosta mi je što poznajem tebe...

- Upoznaćeš ga sigurno... - tajanstveno se smješio.

- Nadam se da neću.

- Možda ti se on sviđi... - prišao je bliže do desne strane pulta.

- Oće isto ko i ti... - sumnjičavo je pratila njegovo približavanje.

- A ne bi konkurenciju... tebi treba da se sviđam samo ja. Emina... sjećaš li se da si mi prošli put prijetila kako ćeš mi iščupati srce? I bogme, nisi daleko od istine – ovo joj je već skoro šaputao u kosu.

- Prestani da me proganjaš – radila je, ipak se ne odmičući i jednim uvom ga pažljivo slušajući.

- Srce neće da čuje da odustanem, ne da mi. Emina moram nešto da ti priznam, da ne čuješ od drugih, pa da se ne iznenadiš...

- Kakvu to šokantnu vijest još mogu čuti od tebe...

On je odjednom lagano obuhvati rukom oko stomaka i pritisnu se nježno uz nju!

- Šta radiš?!

- Ljepote gladan... ljubavi žedan - prošaputa joj na uvo. Sjećaš li se onih trenutaka u stanu kako je bilo divlje i lijepo...
- Šta radiš manijače! Odljepi se od mene!
- Ama Emina čemu tolika drama, srce ti opet lupa kao onda...
- Pa od panike stoko! Oćeš li uklaviriti da nema razgovora između nas. Prvi put si već prešao crtu, drugi put sam ti opet rekla da nemaš šanse, a sad ti kažem da ću zvati moga staroga i tvoga nadređenoga da te bace na neku čuku i da te smire. Da te vidi moj otac okovao bi te lancem i poslao u rudnik probisvjetu! Gubi mi se s očiju da te ne raspalim loncem od 20 litara!
- Dobro, daću ti vremena da se oladiš... pa me eto opet, mirno se nalaktio na pult uživajući da je gleda. Nemoj toliko da se umaraš – nježno je posavjetova i ode.

Spomenka i on se mimoiđu u hodniku.

- Jesi li ti znala da je ovaj tvoj „kicoš“ gazdin sin? – upita je kad je ušla u kuhinju.

- Šta?

- Pa Ognjen je gospodinov sin. Sin vlasnika ove kuće.

Probljedila je. Eto sad ispade da nije najgora stvar na svijetu što je vojnik. Da je barem bio samo vojnik... možda bi i dalje sanjala o njemu...

Ali vojnik, bogataš, i raskalašni tatin sin... izgledalo je kao da su to tri različite osobe. Kao da to nije bio on. Onaj „on“ nježni i slatki koga je upoznala u čudnom trenutku više nije postojao.

Uzme biber sprej iz torbe i spremi u džep, ako mu bude trebala lekcija.

Sve je bilo spremno, oni su samo odnosili pune i vraćali prazne tanjire, pa ona izađe na vazduh da prošetati.

Iza ćoška se vidio ostakljeni, uži dio kuće u kojem je bila dvorana i dnevna soba gdje se odvijala zabava.

Zanimalo je imali li djevojaka na zabavi, vrte li se oko njega... Prateći usku stazu uz kuću, skoro prekrivenu cvijećem, prišla je koliko je mogla dvorani. Kroz ogromna stakla solidno se vidjelo.

Pokušala je da ga pronađe u gomili. Njen posao je bio gotov, pa će predložiti Spomenki da je pusti ranije.

Naručiće taksi.

POGLAVLJE 5.

On kao da je nešto osjetio, provirio je opet u kuhinju.

- Gdje je Emina?

- Valjda je otišla...

- Kuda otišla?

- Pa kući – čudila se kuvarica pitanju.

- Je... ti! - opsova i jurnu ko lud iz kuhinje. Istrčao je na ulicu, ali nije bilo nikoga.

Trčeći se vrati da uzme ključeve kola, i naleti u hodniku na nju.

- Tu si?!

- Možda ti se samo priviđam, poznat si po tome...

Ako vidiš striptizetu, opet si u svojoj fazi... - Emini nije bilo jasno šta ga je toliko zapanjilo.

- Hahahaha... - smijao se od srca. Priđe joj i zagrli je oko ramena kao da je na srce privija.

Opet osjeti onu nježnost iz stana. "Ovaj momak je misterija" zabrinuto je pomislila.

Mirovala je čekajući rasplet. Napokon je pusti. Kad im se pogled sreo, kao da su mu u očima bile suze. „Šta je ovo“ nije mogla da razumije.

- Znači ovaj „Krez“ ti je otac? Ne znam koga da više žalim tebe ili njega...

- Hahaha... Kostadinka... ti si čudo, čudo koje mi je trebalo. Hoćeš da te upoznam sa mojima?

- Neka hvala, imala sam dovoljno šokova za danas.

- Opusti se Kostadinka... nisu moji toliki snobovi, stari je teška stipsa...

- Stipsa? Blago njemu ako ćeš ga ti naslijediti... Džaba je slagao pare.

- Emina... imam jednu želju i ozbiljan sam. Mogu li da te odvezem kući? Ne brini, biću pristojan. Skoro nisam ni pio.

- Ajde, kad je tako! Svakakvih čuda sam se nagledala večeras pa da vidim još i to. Čime ćeš me voziti?

Letećim Ferarijem?

- Imam jedno auto... za koje sam emotivno vezan.

Javila se Spomenki, koja je u čudu slušala kad joj je rekla da će je on odvesti. Išli su do garaža stazom. On otvori jedna vrata i upali svjetlo. Auto je bilo prekriveno ceradom. Valjda nije „Betmobil“...

Kad je podigao ceradu, samo što se nije skljojala. Narandžasta stara Dijana (spaček) je „buljila“ u nju. Izgledala je nova novcijata. Sa platnenim sivim krovom. Sjetila se auta Freda Kremenka. Ako i ovaj bude na taj pogon...

- Auto ti je sladak, samo te molim, ako te moram gurati nemoj večeras, preumorna sam.

- Ne brini... održavam ga redovno.

Otvorio joj je vrata naklonivši se, sjela je ko engleska kraljica. Dok je vozio, dva, tri puta su se pogledali i nasmješili jedno drugom.

Da je sad odvede u Zoričin stan... krevet ne bi izbjegli. Ali je auto stao tačno ispred njene zgrade. Nije pitala kako zna adresu.

Iako je parkirao, i dalje je sjedila, ne pokazujući namjeru da izađe. Polako se nagne prema njemu.

Zvala ga je k sebi. Nije mu bila čudna njena „inicijativnost“. Iako se nervirala i praskala na njega, znao je da ima ono "nešto" između njih.

Po nijemoj naredbi i on približi svoju glavu njenoj. Usne im se spoje... u poljubac života.

Zagrlila ga je oko vrata. Od njegovih poljubaca i zagrljaja svijet je prestao da postoji.

Kad su se razdvojili, izašao je i otvorio joj vrata.

- Laku noć... Emina.

- Laku noć i tebi. Pažljivo vozi natrag...

Pokušala je što tiše da otključa vrata. Samo što je upalila svjetlo, osjeti udarac.

- A tako! Je li to ta Zorica, sram te bilo!

- Baba! Jesi li ti normalna, udarila si me štakom!

Spavaš li ti ikada!

- E to bi ti htjela, da ja spavam! Naspavaću se kad umrem, bezobraznice. Govori, ko je on? Nemoj da ti ja kažem ćaći...

Ne obazirući se na babine napade utrčala je u svoju sobu i zaključala vrata. „Je li to ta ljubav?“ s tim pitanjem je utonula u san...

POGLAVLJE 6.

Emina je ujutro došla sebi. Sjedila je odsutno za stolom, buljeći u jednu tačku na zidu. I svako malo živčano uzdisala.

"Šta mi je ovo trebalo?! Hoću li da ponovim očevu i majčinu priču!"

- Ima li kafe mala? Šta toliko uzdišeš? Fali momčić? Jel' i ovaj isti ko drugi? Sad ga vidiš, sad ga ne vidiš!

- baba joj se unijela u lice gledalajući je kao kobac plijen.

- Baba! Da si se rodila prije trideset godina, sad bi bila načelnik obavještajne!

- Rodila sam se kad sam se rodila, i još uvijek ih sve "šijem"!

Gadili su joj se ovi "mekani i ženskasti" tipovi. Po cijeli dan se svađala s televizorom.

- Opet su nešto ispremješali u programu! Nema mi moje serije... - teško se svali na stolicu.

Bila je krupna, jaka žena. Slabe noge su joj zadavale najviše problema.

- Vратиće se Turci baba. Ne sikiraj se.

- Ma gdje da se vrate?

- Pa k nama baba.

- Opet će nas napasti?

- Nee baba! Neće napasti. Što bi to radili? Mi ih zovemo. Ovaj put oni dolaze s cvijećem, ružama, u tvojim turskim sapunicama. Ljubav je svuda u vazduhu. Znaš da je između ljubavi i mržnje tanka linija? Nakon 200 godina smogli smo snage da priznamo da ih volimo, i da želimo da se vrate. To ti je kao žena u klimaksu. Umisli u 52-oj da se svi okreću za njom i da je glavna zavodnica. U 56-oj shvati da je voz prošao, pa se pomiri s onim što joj je ostalo, ćelav i zarožan muž - ironisala je neraspoložena Emina.

- Ma ko je tebi to reko? Onaj blesavi Klinton? - baba još nije shvatala.

- Baba, napaljeni Klinton nije više predsjednik. Nije više ni onaj što voli puder. Imaju sad novog. Doduše, star je kao ti. Ovog uključuju u struju, kad oće da je živ. Ako slučajno padne napon, onda se i on skondrlja niz stepenice, ili zaboravi šta je htio reći.

- Pa ko ti je rekao da će Turci opet doći?

- To ti je tako baba. Ljubavi se vraćaju...

- Ajde mala u p.... materinu danas! Našla si mene da zajebavaš! Bolje nađi nekog momka - baba napokon shvati da je Emina dribla.

- A gdje da ga nađem? Uđeš momku u sobu, on ni da te pogleda. Ne odvaja oči od kompjutera. Ako bi nešto da dovede u krevet, žrtvuje se pa jedno veče izađe u provod. Pogleda koja ima najkraću suknu, plati joj piće i bum tres, završi posao. Do jutra se već vrati u svoju jazbinu, mami na kazan i tati na džeparac. Koji će da se bakće sa mnom ovakvom, osjetljivom i nesrećnom.

- Ooo... bogme te je ovaj dobro razočaro! Nikad nisi bila ovakva! - gledala je sumnjičavo unuku, vrteći glavom. Nastaviš li puštati tako tu "jezičinu" nema ni jedan da te oženi! Ćuti barem dok ne potpiše! Poslije radi šta oćeš! - dobila je jedan od "neprocjenjivih" babinih savjeta.

- Najbolje je meni da probam zavesti nekog moćnika. Mislim da bi Berlusconi najlakše pao...

POGLAVLJE 7.

- Pa zdravo Emina! Gdje si ti? Ne javljaš se...
- Koji ti bijaše?
- Pa ja sam, Crvenkapice!
- Aaa! Bogataš sa starim kolima! Sad se sjetih. Šta hoćeš?
- Kako šta?! Pa da se vidimo!
- Vidjeli smo se i previše...
- Šta te je sad spopalo?! Napokon si sinoć bila no... prava moja Crvenkapica, sad opet ujetaš!
- I sad sam ja "ona prava". Kod mene nikad ne znaš kad ću da bljujem vatru.
- Hahaha... dobro, dobro. Zašto si neraspoložena?
- Možda zato što si me dovukao tamo bez mog pristanka. Jedino te vadi što sinoć nisi ništa pokušao. Samo zato pričam s tobom.

- Zvučiš neraspoloženo. Kao da sam pogrešio što sinoć ništa nisam pokušao. Čini mi se da bi onda bila bolje volje! - ovo reče malo strožim glasom, izgleda gubeći strpljenje.

- Za tebe je jedino važno da je prilika prošla. I da me više ne zanimaš.

- Zvala nas je tetka na kafu - mirno joj saopšti. Shvatio je valjda da nije sad vrijeme nadmudrivanje s njom.

- Koja tetka?

- Zorica, imam samo jednu.

- Šta si rekao Zorici?! - skoči ko da ju je iglom ubo.

- Pa rekao sam joj da mi pomogne pošto si tvrdoglava. Ona je zvalu tu vašu Zagorku, pa te je ova zaposlila kod nas. Tetka te "preporučila" njoj.

- Sve ste vi to smislili?

- Crvenkapice... nisam znao da si alergična na vojna lica. Nisi htjela da pričaš sa mnom. Sinoć ti je sve postalo jasno. Ne postoji drugi za tebe osim mene!

Reče to ko da je šetajuća premija američke lutrije.

- Kako samo divno pričaš... još da je istina. Vidi, probudila sam se, došla sebi, i ne želim više da čujem za tebe!

- Ufff... "Kostadinka"! Nemoj da se ritaš, ako je i od tebe, mnogo je. Ajde da na miru dogovorimo uslove. Šta tražiš da budeš moja?

- Phahaha!!! Tražim šipku kojom ću te raspaliti, i onda ćeš biti siguran da sam tvoja. Predomislila sam se! Ostavi me na miru.

- Mnogo se ti predomišljaš. Svaki put krenemo, pa stanemo. Ustanovili smo da ti se sviđam. Dobro... imamo i problema...

- Ja nemam. Čim tebe nema u blizini.

- Ovako... doći ću po tebe, ako utvrdimo da ne možemo dalje... - i prekinu joj vezu, nedozvoljavajući joj da išta kaže.

Nije željela da ga sad vidi. Nije bila spremna.

Procjenio je da je ranjiva i neodlučna.

Na brzinu se spremala, namjeravajući da ode iz stana. Ako se i sretnu, nije željela da to bude pred komšilukom i babom.

Nije prošlo deset minuta, zvono na vratima se oglasi.

"Nije valjda on..." nervozno požuri do vrata.

- Pa evo mene Crvenkapice... - slatko se osmjevavao, naginjući se prema njoj vjerovatno namjeravajući da je poljubi.

Ona hladno ustuknu, namrgođeno ga pogledavši.

- Šta si se ti tako sredio? - mjerila ga je od glave do pete.

"Još se i ful dotjerao kao da i ovako nije dovoljna nevolja" nervozno je razmišljala.

- Da ti budem ljepši - slatko se osmjevavao kao one noći u stanu.

Imao je šarm kome se Emina teškom mukom opirala.

- Ko je to? Ko je to? - čula je babu kako se približava.

- Ko je to? - i on začuđeno podigne obrve smješeći se.

- Moja baba... dosadna.

- Dobar dan gospođo! - vikne on s vrata, daveći se od smijeha. Bijeli lijepi zubi bljesnuše, dok je milo gledao.

- Ćuti baksuze! - ućutkivala ga je.

"Opet ću da pravim gluposti" zaključila je u sebi nezadovoljno. Nije se vrijedilo opirati, srce joj je poskočilo od radosti kad ga je ugledala na vratima.

- Evo me! Evo me... - baba je već nadirala. Srećom, trebalo joj je barem tri minuta da ustane sa stolice.

- Ćekaj tu! - Emina mu zatvori vrata ispred nosa.

- Ko je to bio? - gledala je unuku zapuvano. Sva sreća što je bila spora. Inače, koliko je bila radoznala... teško joj je išta moglo promaći.

- Čovjek traži neke komšije...zalutao je baba.

- Zalutao? Pa je li ćorav? - sumnjičavo ju je gledala. Daj da ja vidim...

- Nema šta ti da gledaš! Nisi domar u zgradi! Šta te briga gdje ko ide. Idi svojim poslom! Moram i ja krenuti...

- Kuda ćeš sad ti? Da ne ideš i ti za tim što je "zalutao"?! - nije bilo šanse da je prevariš.

- Moram na faks, ne davi me više! - izletjela je brže-bolje napolje. On je stajao na vratima ko zalijepljen, umjesto da se skloni. Gurnu ga, i povuče za sobom niz stepenice.

- Aha! Frka od babe - smijao se.

- Ćuti, bolje ti je! Dobićeš metlom od nje, ako sazna da je ona kanta od auta tvoja. Vidjela je da si me dovezao, ko što sve vidi što ne treba, pa misli da si neki jadnik. Dovatiće te štakom ili metlom, a da znaš kako dobro udara! - pričala je skoro trčeći niz stepenice.

On je na drugom spratu uvati za ruku.

- Čekaj polako! Kud si navalila... - povuče je naglo k sebi u zagrljaj. Sekund prije poljupca oči im se sretnu.

Protivno zdravom razumu, ruke joj polete oko njegovog vrata. To mu iz mami radostan osmijeh.

- Ooo... Crvenkapice... to mi treba - uzdahnuo je zadovoljno.

- Ćuti da se ne predomislim - nasmjela se i ona.

Neki nevjerovatan osjećaj ju je uvatio tu na međuspratu. Radost, i osjećaj da je pronašla nešto svoje.

- Emina... jel' mi ovo idemo u moju gajbu - pitao je više šaljivo. Glava mu je bila na njenom ramenu. Nije mu vidjela lice. Srce joj je reklo da je i on nekako u istom stanju kao i ona.

- Golube... ne idem u gajbe nakon prvog poljupca. Džaba se nadaš. Još si ti daleko od golubarnika - šalila se.

- Crvenkapice... Crvenkapice - šaputao je između poljubaca.

Na tom stepeništu je znala da je njena sudbina stigla. "Kako će se ovo završiti?" pitala se.

Nije bio prevarant, ni "mrtav u duši", odajuća ljuštura, imao je neku nevidljivu ranu... Nije to mogla objasniti.

Ovaj put nije došao sa Dijanom. Dačija je bila u pitanju.

- Voliš čudne aute. Možda ti i povjerujem da nisi snob. Mada ni ovako ne djeluješ normalno.
- Vidiš da smo savršeni jedno za drugo - otvarajući vrata šaputao joj je, blago je rukom dodirnuvši po vratu.
- Hmm... do sljedeće priče. Nije to loše, 10-12 rečenica ponavljate svaki put iznova. Loše je što se na to naviknete, pa kad vam i upadne dobra riba, vi to ne uspijete registrovati.
- Ne ponavljam, svaka je žena posebna.
- Ooo! Bogme si i ti stvarno poseban!
- Pa bi li me htjela da sam takav koji ponavlja uvijek iste šablone?

- Pa da! Šta bi ja sa normalnim? Ali ne brini, neću te ni ovako ni onako!

- Crvenkapice... - pogledao ju je značajno, ništa joj ne vjerujući.

"Kako da me shvati ozbiljno, kad ni sama sebe ne mogu u to uvjeriti" uzdahnula je zabrinuto. Nije ni pitala kud je vozi.

Auto je parkirao u dvorište neke lijepe stare zgrade u centru grada. Nije ni očekivala da odu kod Zorice. Ništa ne govoreći, uspentrali su se na peti sprat.

Otključao je vrata gledajući u nju. Izgleda da je očekivao pitanja.

- Golubarnik pretpostavljam? - mirno je komentarisala.

Osmjehnuo se nježno na to, i sagnuo se da je poljubi. Gledao je očima ranjenog dječaka. Po njoj je shvatio da mu vjeruje i da priznaje ono što se zbiva među njima.

Stan je bio neobičan. Starinski uređen, kao da je vrijeme u njemu stalo.

Na komodi je bila slika lijepe mlade žene, ličila je na njega. Majka. Emini je bilo jasno da je ona tu nekad živjela.

Kroz prozor trpezarije ugledala je ogromnu zastakljenu terasu. Veličine barem 20 kvadrata. Prekrasna, sva u kovanom gvožđu, bila je savršeno mjesto za ljubavni susret. S nje se vidjelo pola grada, kao na dlanu.

Otvorio je vrata i izveo je na terasu. Sunce je odmah obasja tako jako da je zažmurila na jedno oko.

- Izvoli Emina... dobrodošla - nakloni se džentlmenski.

- Terasa je divna...

- A bunila si se, da nećeš u moj golubarnik - slatko ju je začikavao.

- S tobom je sve naopačke... - uzdahnula je priznajući da ne vlada situacijom.

- Ma nije draga... baš je onako kako treba biti... - uvjerovao je milujući je po obrazu prstima i gledajući u oči. Vrijeme je da se ozbiljno porazgovaramo...

- Hoćeš da razgovaraš? Jesmo li zato došli? Gdje ti je soba?

Suzdržao se od glasnog smijeha. Napokon mu se pogled razvedrio.

Ovaj stan je u Emini budio tugu i govorio o nekoj neuspjeloj ljubavi i velikoj boli. Vjerovatno je ta bitanga od njegovog oca prevario njegovu majku, obećavši joj ljubav, a sakrivši da je želi samo zbog interesa.

Pružila mu je mirno ruku. Idući, pogledavao ju je i smješкао se.

- Nećeš valjda sad ti pokušati bježati kao ja iz Zoričinog stana? - pitala ga je šaljivo.

- Za svaki slučaj veži me za krevet... - rekao je sa širokim osmjehom otvarajući vrata sobe.

Provirila je oprezno. Odahnu kad shvati da je to njegova, muška soba. Bijelo plava, svijetla, sa ogromnim krevetom i velikim francuskim balkonom, kroz koji se vidio grad.

- Kao da je neki slikarski atelje u Parizu... Ali soba liči na tebe...

- Hmm...

Vidjela je da se iznenadio.

- Bila je majčina soba za slikanje - izgleda da ga je ostavila bez teksta pogodivši namjenu sobe.

- Pa ajde "oficiru s ružom"... uradi nešto - nije željela da se vraća u prošlost.

- Moram li žuriti? Divno mi te takvu gledati...

- Kod mene ti je sve na sat. Plaćaju me za čišćenje na sat. Tebi dajem sat da smisliš šta ćeš sa mnom.

Moram na faks za koji sat. Baba će me raspaliti metlom ako ne dođem tačno u sat kući... Imam vrlo gust raspored.

Uz okrugli masivni sto stajale su dvije stilske stolice sa rukonaslonima. Prošla je pored njega i sjela na jednu.

- Možda bi gospodin mogao da nas počasti nečim?

Osmjehnuo se opet i prišao vitrini.

- Za tebe bih izabrao burbon "Četiri ruže". Hoćeš da probaš?

- Hoću... ne mnogo. Uspi u jednu čašu za oboje.

- U jednu? - opet se osmjehnuo.

- Aha...

Prišao je k njoj i pružio joj čašu. Čučnuo je ispred nje, držeći se za rukohvate njene stolice. Izazivački ju je gledao.

Osmjehnula se kažiprstom mu prelazeći po desnoj strani čela, obraza, vilice.

- Nestvaran si... - zamišljeno je pratila konture lica, osjećajući kako je osvaja plavim očima.

- Oh, Eminice - napućio je usne i zatreptao okicama na ovu njenu opasku.

- Mislim da si problem. Nije to bio kompliment - brzo ga spusti s oblaka.

- Otvrdlo srdašće moje Emine neće da se preda...

Uzeo je njenu ruku koja ga je milovala i prislonio uz svoj obraz. Poljubio je u dlan duboko uzdahnuvši.

Plave oči su postale kao duboko more.

- Probaj piće, možda se "otkraviš" - sugerisao je šaljivo.

Otpila je lagano gutljaj pića, bilo je odgovarajuće, ne previše slatko. Polako nagne čašu prema njemu. Prsti su im se dodirivali. On otpije gutljaj. Lagano vrati čašu prema njoj.

Emina umoči dva prsta u čašu. Mokrim prstima pređe po njegovim usnama. On joj uhvati prst oblizujući ga.

- Crvenkapice... - osjećala mu je iznenađenje i uzbuđenje u glasu.

Emina se nagne prema njemu, čekajući konkretniji odgovor.

I on se nagnuo prema njoj, dok im se usne nisu spojile.

- Imaš neku muziku? Neku... za kraj svijeta... - pomilovala ga je po ruci na kojoj je nosio lijepi časovnik.

Ne skidajući pogled s nje, uzeo je daljinski. Skrivena iza zidne stijene pojavi se tehnička skalamerija. Prostorijom se razlije muzika, zvuk saksofona je dominirao. Lagano, smirujuće, a opet jako. Kao vrisak iz duše.

Ustajući sa stolice, pruži mu ruku. Privukao ju je u zagrljaj. Osjetila je poljubac u kosi i kako je vodi u ritmu muzike.

Podigla je glavu žmureći. Čekala je poljupce. Brzo ih osjeti, lagane, čudno ljepljive. Usne bi im se jedva razdvajale, na milimetar.

Nisu bili sami, muzika im je diktirala tempo i opijenost. Bar je tako ona osjećala. Rukom je podizao gustu crnu kosu i puštao je da pada niz njena ramena.

Pokušao je da joj očima kaže, ali nije bila sad spremna za duboke priče. Kapitulirala je, i to joj je već bilo previše. Nije mogla da misli i onome što se krije iza ove predaje.

- Emina... - gledao ju je skoro ozbiljno. Išlo joj je to na živce.

Plavi prekrivač na ogromnom krevetu zvao ju je da se baci na njega. Krenu prema krevetu i sjedne na njega.

- Puno pričaš... - rukom je lupkala po mekanom prekrivaču, zovući ga da joj se pridruži.

- Uh, Emina... - uzdahnuo je. Nije mu izgleda bilo pravo što želi da spreči jaču vezu s njim. Pristala je na fizičku, ali ne i na nešto više.

Digla je obrvu, opominjuće ga gledajući.

- Razgovaraćemo kasnije... - kapitulirao je s uzdahnom.

Osmjehnula se na to, ali ništa nije rekla. I dalje je rukom lupkala blago po krevetu zovući ga...

On krenu prema njoj.

- Opusti se... - osmjehnula mu se uhvativši ga za ruku kad je stao pred nju. Krevet je bio dosta visok, koljena su im se dodirivala.

- Emina... ne znam kakav sam bio onda. Ali sam ti se očito svidio. Možda sam sada drugačiji...

- Pa dok ne probam, ne znam...

- E... to me brine. Šta će biti, ako ti se ovo moje izdanje ne sviđi? - plave upitne oči su se modrile kao more.

- Phahaha... ti si stvarno otkačen! Onda ću morati da te držim u podrumu i nalivam vinom...

- A ako ti se svidim i ovakav? Zadržaćeš me?

- Ako nastaviš toliko da pričaš... nećeš ti zadržati mene - upozorila ga je.

- Blefiraš... - osmjehne joj je nadmoćno, dodirujući je nježno prstima po licu.

Zagrlio je čvrsto, podižući je s kreveta u uspravan položaj. Spusti glavu niže i usne im se spoje.

"Napokon!" kroz glavu joj prostruji čudna misao. Kao da je ovo čekala hiljadu godina...

- Ako me sad budeš pitao kakav si bio, raspaliću te...
- podbočen na laktovima uporno je zurio u nju.
- Ne trebaš mi ništa reći... a vjerovatno bi i slagala - i dalje je neprestano gledao u nju.
- Ovo je bila greška, zbunila sam se - nije željela ništa priznati.
- Aha... znači neko nas bacio s Marsa u isti krevet?!
- Zbunila sam se... ovo više liči na bazen. Uostalom, svidio si mi se pijan. Trijeznog te nikad ne bi ni pogledala - zafrkavala ga je.
- Nevjerovatna si! Pa onda da se napijem - vrtio je glavom smijući se.
- Ne podnosim pijanice. Ali tebi baš dobro stoji... Znaš li ti uopšte kakav si kad popiješ. Jesu li te ikad snimili?
- Imam mali uvid... ali me još niko nije snimio u „akciji“.

- Akciji?
- Pa u ljubavnom zanosu...
- Jeste, baš te zaniжела ona metla u stanu. Poludio si za njom.
- Hahaha! Emina, Emina. Ocu ne možeš ništa, pa ćeš sve frustracije peglati na meni.
- Ne brini, nećeš ti toliko dugo igrati. Privukao si me, pa eto... ko zna kad će se opet ukazati prilika.
- Emina... moraću stvarno nešto preduzeti ako nastaviš ovako.
- A šta bi ti to preduzeo? Možda da daš otkaz u vojsci?
- To sam i onako mislio. Planirao sam za jedno dvije, tri godine.
- Nemaš šanse, ne trudi se.
- Emina znam te. Ne bi me pustila u krevet da ti se opasno ne sviđam.
- Ovo je samo dokaz da trenutno nisam pri sebi.

- Ovo je dokaz da nisi od kamena i da pucaš po šavovima, ali volim što si tvrda. Otvrđnuo sam i ja od života. Nema u tebi ženske ludosti, te štikle me žuljaju, te moram kozmetičaru... Dok te nisam sreo... mnogo stvari nisam ni shvatio.

- Nevolja privlači nevolju - zaključila je s uzdahom.

- Eminice... mi smo jednom drugom spas, vjeruj mi.

- Nemoj slučajno da neko sazna za mene.

- Krićeš me? Tajni ljubavnik?

- Nećeš dugo biti tajan. Jer nećeš ni imati tu funkciju. Čim odeš prvi put na teren, i nema te danima i mjesecima, gotovo je. Ne pojavljuj mi se pred očima.

- Eminice... - zabrinuto je pokušao da procjeni koliko je ozbiljna.

- Zašto ti tetka nije došla na zabavu?

- Otac i ona ne govore...

- Ne priča s bratom?

- Voljela je moju majku. Umrla je kad sam imao pet godina. Odrastao sam s babom i djedom po majci, i tetkom Zoricom.

- Mama ti je rano umrla - zamišljeno ga je gledala. "A ja svoju ne želim da vidim".

- Majka mi je bila jedinica, školovana, idealista. Djed je bio vojnik i diplomata. Otac mi se ekspresno, nakon šest mjeseci, oženio novom bogataškom kćerkom. Imam dvije polusestre...

Izbjegla je dogovor za slijedeći sastanak. Zaprijetio joj je da će "raditi na svoju ruku" ako nastavi da bude nekooperativna.

Dovezao ju je do fakulteta. Pokušala je tri puta da izađe iz kola, vukao ju je nazad, ljubio i tražio obećanje da će se sutra opet vidjeti. Najavio joj je da želi s njom izaći na večeru u grad.

"E pa Emina čestitam! Sad si se uglabila i nema da se izvadiš!" ljutila se na sebe, žureći kući i preskačući po dvije stepenice do stana.

POGLAVLJE 8.

U stanu je zatekla i oca. Baba ga je "filala" informacijama o svemu što se dogodilo dok je bio odsutan. Čim je vidjela unuku, krene da je opanjkava.

- Vidi nju! Počela je spavati po tuđim kućama!

Nekidan je dovezao jedan sa smećarskom kantom! Da mu vidiš auto... ma stariji je od mene. Ajme tebi kukavnoj, pa šta to nađe, nisi mogla boljega... - mrštila se ljutito. Ona Slavkina našla mrgu s Merđom, a tvoj ima auto isti kanta za đubre.

Propašće ti mala Drago. Kakav si ti otac! Oćeš to dopustiti. Urazumi je! - ložila je sina.

- Šta to baba priča Mini – smiješio se gledajući kćer (otac ju je od djetinjstva zvao Mini).

- Ma priča ona, priča... Znaš šta ćale? Moraćeš i ti da nađeš neku! Pošiziću od nje. Ovako sam samo ja u fokusu. Da je barem brat ovdje, imao je konjske živce s njom.

- E tu si u pravu! I on treba da se ženi! Dosta sam ga ja prala i čistila - baba je ovo podržala.
- Majko, ako se ja oženim, izbaciće te snajka tako napornu iz stana - poklopio ju je sin.
- Zato se ti potrudi sine, da nađeš ženu sa stanom! Pa ti lijepo odeš k njoj! Šta će ona dolaziti k meni! Nek ti barem jednom u životu nečemu posluži ta ljepota! Koje žene su te jurile a ti tako propade!
- Ne možeš joj ništa - osmjehnulu su se otac i kći na njen odgovor. A postoji li stvarno neki momak Mini, ili?
- Ma bez veze... - vrdala je pred babom.
- Aha, a ipak tu nešto ima... - otac ju je pažljivo gledao.
- Ma šta će biti! I ovaj vojnik!
- Znači, čim je vojnik nema ništa?
- Ništa. Znaš da to ne podnosim.
- Hmm... Je li samo vojnik, ima li školu?
- Nemam pojma. Bio je sad u mirovnoj misiji.

- Ajde? Gdje?
- Ne znam tata...
- Dovedi ga, da se upoznamo...
- Doći će on sam! Prošli put ga je otjerala s vrata, nisam ga uspjela vidjeti. Ali uvatiću ja njega slijedeći put - prijetila je baba i nasmijavala sina i unuku.
- Što bi dolazio? Ko ste mu vi?
- Mi nismo niko, ali ti... tebe on juri. Možda bi te i stigao, da nema kantu od auta! Hahaha... - slatko se smijala udarajući se rukom po koljenu.
- Znači zaljubljeni siromah?
- Niti je zaljubljen, niti siromah, tata.
- Znači... samo onako te juri? - znala je da šta otac misli pod "onako".
- Samo onako... - potvrdi ocu, svjesna da dobrim dijelom laže.
- Ako treba Mini... da mu ja zaprijetim po vojnoj liniji... ako te gnjavi.

- Ne treba tata, sposobija sam ja od njega tri puta.

" E baš si sposobna svaka čast!" Ni ljutnja nije mogla da joj skine osmjech s lica sjećajući se njegove nježnosti i pokušaja da uspostavi dublji kontakt s njom. Nije želio da sve ostane samo na seksu, pokušao joj je to objasniti.

"Hoće li imati živaca da se bakće sa mnom ovako neurotičnom? Ili će odustati?" uzdisala je u mraku svoje sobe.

Nedostajao joj je smireni brat. Mnogo su joj značili njegovi savjeti i pomoć. Ona je ispala živa i vatrena na majku, a on smiren i dobar na oca.